

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 536

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 7 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 219 din 4 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal și ale art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală.....	2–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
473. — Hotărâre privind aprobarea normativelor de cheltuieli pentru activitățile organizate în cadrul zilelor distinșilor vizitatori pentru exercițiul multinațional SABER GUARDIAN-17, acțiune de protocol cu caracter deosebit, organizată de Ministerul Apărării Naționale în colaborare cu Comandamentul American din Europa în România, în perioada 11—22 iulie 2017	7–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 219**

din 4 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal și ale art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal și a dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Chebuțiu, Lăcrămioara Sofia Chebuțiu și Adrian Coriolan în Dosarul nr. 1.541/115/2015 al Tribunalului Arad — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 791 D/2016.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Adrian Fanu-Moca din cadrul Baroului Timiș, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei partea Societatea UCM Reșița — S.A. din București a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 990 D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal, excepție ridicată de Balogh István Zoltán în Dosarul nr. 1.366/833/2014 al Judecătoriei Salonta. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 990 D/2016 la Dosarul nr. 791 D/2016. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 990 D/2016 la Dosarul nr. 791 D/2016, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia. În susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal, se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 461 din 28 iunie 2016 și nr. 603 din 6 octombrie 2015 prin care instanța de contencios constituțional a analizat dispozițiile art. 308 alin. (1) din Codul penal prin raportare la art. 301 din același cod, care vizează conflictul de interese. Se arată că răspunderea penală este o răspundere *ultimo ratio*. Se susține că, prin raportare la

dispozițiile art. 308 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea de delapidare nu pare să fie una de serviciu, ci o infracțiune împotriva patrimoniului. Se mai susține că autorii excepției, care au deținut calitatea de administratori ai unei societăți, nu se pot încadra în categoria funcționarilor publici, fiind subiecți activi ai infracțiunii de delapidare exclusiv prin prisma dispozițiilor art. 308 din Codul penal. Se susține că protejarea valorilor patrimoniale printr-o astfel de reglementare încalcă dispozițiile art. 45 din Constituție, în acest sens fiind aplicabilă Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, anterior menționată.

7. Cu privire la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 334 din 24 mai 2016 și se apreciază că subzistă viciul de neconstituționalitate a textului criticat, acesta fiind neclar și de natură a încălca dreptul la un proces echitabil. Se face referire la Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 2 decembrie 2014 și 9 aprilie 2013, pronunțate în cauzele *Cutean împotriva României* și *Flueraș împotriva României*. Se arată că în Codul de procedură penală nu este reglementată o procedură prin care să poată fi contestată temeinicia administrării probelor ulterior soluționării problemelor ce se dezbate în procedura de cameră preliminară, ceea ce creează disfuncționalități procesuale, deoarece nu toate părțile beneficiază de serviciile unor avocați. Se susține, de asemenea, că textul criticat încalcă caracterul nemijlocit al aprecierii probelor. Pentru aceste motive, se arată că textul criticat contravine prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal, se susține că nu sunt invocate motive noi față de cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 461 din 28 iunie 2016, motiv pentru care se solicită respingerea excepției. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, se arată că părțile pot să conteste probele, sub aspectul temeiniciei, în momentul începerii cercetării judecătorești, că ele pot să își exprime voința cu privire la necontestare sau la readministrarea acestora. Se mai arată că, atât conform dispozițiilor Codului de procedură penală din 1968, cât și potrivit prevederilor Codului de procedură penală în vigoare, instanțele sunt obligate să asigure garanția procesuală a administrării de probe în căile de atac, așa încât jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului invocată nu este incidentă în cauză. Se solicită menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 11 și 19 mai 2016, pronunțate în dosarele nr. 1.541/115/2015 și nr. 1.366/833/2014, **Tribunalul**

Arad — Secția penală și Judecătoria Salonta au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal și ale art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Chebuțiu, Lăcrămioara Sofia Chebuțiu, Adrian Coriolan și de Balogh István Zoltán, în dosare ce au ca obiect stabilirea vinovăției inculpaților sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat și delapidare.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate, referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal, se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 603 din 6 octombrie 2015 și se susține că atât soluția, cât și considerentele acesteia sunt aplicabile *mutatis mutandis* în prezenta cauză. Se arată astfel că incriminarea delapidării, în mediul privat, este excesivă și că prin aceasta legiuitorul, pe baza dispozițiilor art. 61 alin. (1) și art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, a consacrat o disproporție vădită între importanța valorii sociale ocrotite prin incriminarea criticată, respectiv corecta desfășurare a activităților angajaților din mediul privat, și exercitarea libertății economice. Se observă că, în ipoteza juridică analizată, valoarea socială ocrotită este una specifică mediului privat, în timp ce exercitarea libertății prevăzute la art. 45 din Constituție prezintă o importanță de ordin public. Se susține astfel lipsa unui just echilibru al limitării libertății economice, prin prevederile art. 308 alin. (1) raportate la art. 295 din Codul penal, în condițiile în care prejudiciile cauzate în mediul privat pot fi acoperite prin angajarea altor forme ale răspunderii juridice, cum sunt răspunderea civilă și cea de dreptul muncii. Pentru aceste motive, se conchide că sintagma „*ori în cadrul altei persoane juridice*” din cuprinsul art. 308 alin. (1) cu raportare la art. 295 din Codul penal este neconstituțională.

11. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, se susține că acestea încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, prin faptul că nu respectă principiul caracterului mijlocit al administrării probelor, care este specific fazei judecătorești. Se arată că, potrivit textului criticat, instanța judecătorească investită cu soluționarea cauzei nu are posibilitatea de a analiza în mod direct probele administrate în etapa urmăririi penale, dacă acestea nu au fost contestate de către părți. Se face trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 2 decembrie 2014, pronunțată în Cauza *Cuteanu împotriva României*, prin care instanța europeană a constatat că neascultarea reclamantului și a martorilor de către instanța de apel și de recurs echivalează cu privarea reclamantului de dreptul la un proces echitabil. Se face, de asemenea, trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 9 aprilie 2014, pronunțată în Cauza *Flueraș împotriva României*, prin care instanța europeană a statuat că pronunțarea condamnării reclamantului fără audierea martorilor, deși acesta fusese achitat de două instanțe inferioare, este contrară dreptului la un proces echitabil prevăzut la art. 6 paragraful 1 din Convenție, întrucât încalcă dreptul la apărare al persoanei astfel condamnate. Mai mult, s-a apreciat, cu același prilej, că instanța de recurs ar fi fost obligată să adopte, din oficiu, măsuri pozitive, în scopul audierii martorilor, chiar dacă reclamantul nu a solicitat acest lucru în mod expres.

12. **Tribunalul Arad — Secția penală și Judecătoria Salonta** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, se susține că acestea sunt constituționale și că ele nu

constituie un impediment în privința contestării legalității anumitor probe care fundamentează trimiterea în judecată a unei persoane în condițiile în care apar suspiciuni cu privire la acest aspect pe parcursul administrării lor în faza de judecată. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal, se susține că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are dreptul de a stabili faptele care constituie infracțiuni, aspect ce presupune circumscrierea elementelor constitutive ale acestora, inclusiv în ceea ce privește calitatea subiectului activ. Se arată că reglementarea subiectului activ al infracțiunii de delapidare, prin raportare la art. 295 din Codul penal, nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției, având în vedere realitățile economico-sociale, precum și faptul că activitățile economice din mediul privat trebuie să fie realizate conform legii. Se susține, totodată, că incriminarea delapidării în mediul privat nu este disproporționată în raport cu scopul urmărit, acela al asigurării desfășurării activităților economice în condiții de legalitate, și că drepturile și libertățile fundamentale prevăzute la art. 41 alin. (1) și art. 45 din Constituție nu sunt absolute, fiind posibilă limitarea lor, prin lege.

13. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 15 din 22 ianuarie 2004, arătându-se, totodată, că libertatea economică nu este absolută și că ea poate și trebuie să fie limitată pornind de la criteriile ce vizează interesul public, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea, prin dispozițiile art. 308 raportat la art. 295 din Codul penal, a prevederilor constituționale invocate în susținerea excepției. Cu privire la dispozițiile art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, se arată că acestea sunt constituționale, întrucât nu exclud dreptul părții interesate de a contesta temeinicia unei probe, ci doar prezumă lipsa interesului în readministrarea sa, din faptul că aceasta nu a fost contestată de partea interesată. Sub acest aspect, se observă că, potrivit art. 374 alin. (8) din Codul de procedură penală, probele necontestate de părți pot fi administrate, din oficiu, de către instanța de judecată, dacă aceasta apreciază că este necesară contestarea lor pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, menționând că își menține punctul de vedere reținut în Decizia nr. 461 din 28 iunie 2016.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit.d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal

și ale art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, care, la data sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, aveau următorul cuprins:

— Art. 295 din Codul penal: „(1) *Însușirea, folosirea sau traficul de către un funcționar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*”

(2) *Tentativa se pedepsește.*”;

— Art. 308 alin. (1) din Codul penal: „*Dispozițiile art. 289—292 și ale art. 297—301 privitoare la funcționarii publici se aplică în mod corespunzător și faptelor săvârșite de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute în art. 175 alin. (2) sau în cadrul oricărei persoane juridice.*”;

— Art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală: „*Probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești (...).*”

19. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, dispozițiile art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală au fost modificate prin art. II pct. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, și au, în prezent, următorul cuprins: „*Probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți sau de către persoana vătămată nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești*”.

20. Având în vedere cele statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal și ale art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, în forma în vigoare la data sesizării instanței de contencios constituțional.

21. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un recurs efectiv, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 41 alin. (1) cu privire la muncă și la protecția socială a muncii, art. 45 referitoare la libertatea economică, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, instanța de contencios constituțional pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 461 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 25 noiembrie 2016, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

23. În analiza criticilor de neconstituționalitate, Curtea a avut în vedere Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, prin care a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 301 alin. (1) și art. 308 alin. (1) din Codul penal și a constatat că sintagma „*ori în cadrul oricărei persoane juridice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 308 alin. (1) cu raportare la art. 301

din Codul penal este neconstituțională. În cuprinsul deciziei anterior arătate, Curtea a reținut că protecția penală reglementată prin prevederile art. 308 din Codul penal, deși adecvată sub aspectul finalității, aceea a protejării unor valori sociale chiar și private, nu este necesară și nu respectă un raport just de proporționalitate între severitatea măsurii ce poate fi luată și interesul individual al persoanelor. Curtea a constatat că, dacă faptele persoanelor din mediul privat sunt cauzatoare de prejudicii, împotriva acestora poate fi angajată răspunderea civilă, de dreptul muncii sau altă formă de răspundere, care nu implică forța de constrângere a statului prin mijloace de drept penal. Prin urmare, Curtea a reținut că este greu de identificat o valoare socială ce trebuie protejată în cazul sancționării conflictului de interese în mediul privat, dat fiind că eventualele cazuri concrete de incompatibilitate pot fi eficient soluționate, astfel cum s-a arătat cu ajutorul mijloacelor de drept civil, dreptul muncii sau prin alte reguli, care nu implică răspunderea penală. Prin urmare, Curtea a constatat că incriminarea conflictului de interese în mediul privat reprezintă o încălcare nejustificată a libertății economice și a dreptului la muncă al persoanelor care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în cadrul oricărei persoane juridice, drepturi fundamentale prevăzute la art. 41 alin. (1) și art. 45 din Constituție.

24. Prin Decizia nr. 461 din 28 iunie 2016, analizând soluția și considerentele reținute de instanța de contencios constituțional, Curtea a reținut că situația este diferită în cazul raportării prevederilor art. 308 alin. (1) din Codul penal la dispozițiile art. 295 din același cod. În acest sens, Curtea a constatat că infracțiunea de delapidare a fost inclusă de legiuitor în cuprinsul titlului V al părții speciale a Codului penal, intitulat „*Infracțiuni de corupție și de serviciu*”, în capitolul II — „*Infracțiuni de serviciu*”. Aceste infracțiuni au, de principiu, subiect activ calificat, ce are calitatea de funcționar public. Potrivit art. 175 alin. (1) din Codul penal, funcționar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație: a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești; b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură; c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia. Conform alin. (2) al aceluiași art. 175, este considerat funcționar public, în sensul legii penale, și persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

25. De asemenea, Curtea a reținut că infracțiunea de delapidare are ca obiect juridic special relațiile sociale de serviciu ale căror formare și desfășurare implică o corectă gestionare și administrare a bunurilor mobile din patrimoniul unei persoane juridice, iar, ca obiect material, conform ipotezei normei de incriminare, bani, valori sau alte bunuri. Fiind vorba despre o infracțiune ce are ca subiect activ o persoană care are calitatea de funcționar public în sensul legii penale, Curtea a reținut că persoana juridică ale cărei interese legale sunt ocrotite prin incriminarea faptelor arătate la art. 295 din Codul penal este o autoritate publică, o instituție publică sau o altă persoană juridică ce administrează sau exploatează bunuri proprietatea publică. Elementul material al laturii obiective se realizează prin fapta de însușire, folosire sau traficare de bani, valori sau alte bunuri, în interes personal sau pentru altul. Prin „*însușire*” se înțelege scoaterea unui bun din posesia sau detenția unei persoane juridice dintre cele mai sus menționate și trecerea

acestui în proprietatea făptuitorului, așa încât acesta să poată dispune de el prin consumare, folosire sau chiar înstrăinare. „Folosirea”, ca modalitate normativă de realizare a obiectului material al infracțiunii analizate, constă în scoaterea inițială a unui bun din posesia unei persoane juridice și în utilizarea lui, în folosul făptuitorului, urmată de readucerea bunului în patrimoniul din care a fost scos. „Traficarea”, în sensul aceleiași norme de incriminare, constă în scoaterea unui bun din patrimoniul unei persoane juridice și în utilizarea lui de către făptuitor în vederea obținerii unui profit, într-o manieră speculativă. Urmarea imediată constă în crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale referitoare la activitatea economică a persoanelor juridice avute în vedere, prin scoaterea bunului care formează obiectul material al infracțiunii din sfera patrimonială în care se găsea inițial și folosirea lui în interesul făptuitorului sau al altei persoane. Atingerea scopului săvârșirii faptei, respectiv obținerea unui folos sau satisfacerea unui interes pentru sine sau pentru altul, nu prezintă importanță pentru consumarea infracțiunii de delapidare, însă existența acestuia denotă săvârșirea cu intenție directă a infracțiunii.

26. Curtea a constatat că, având în vedere pericolul social pe care faptele de delapidare îl prezintă, în general, pentru relațiile patrimoniale ale unei persoane juridice, legiuitorul a incriminat, prin art. 308 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea de delapidare, atunci când ea este săvârșită în mediul privat, respectiv atunci când faptele sunt comise de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal ori în cadrul oricărei persoane juridice.

27. Având în vedere conținutul constitutiv al infracțiunii de delapidare și pericolul social pe care faptele prin care aceasta poate fi realizată îl prezintă pentru relațiile sociale de natură patrimonială a oricărei persoane juridice, precum și pentru activitățile economice ale oricărei astfel de persoane, Curtea a reținut că o atare reglementare legală nu este contrară caracterului necesar al incriminării astfel realizate și păstrează un just raport de proporționalitate între interesul general, circumscris imperativului respectării relațiilor sociale protejate de norma juridică în cauză, și cel individual, circumscris libertății persoanei de a exercita activități economice. Dimpotrivă, Curtea a constatat că pedepsirea faptelor de delapidare, în cazul săvârșirii lor în mediul privat, cu o pedeapsă ale cărei limite speciale se reduc cu o treime, realizează un just echilibru între nevoia de protecție a valorilor și relațiilor sociale anterior menționate, inclusiv prin intermediul normelor de drept penal, și severitatea pedepsei penale aplicabile. De asemenea, Curtea a reținut că, într-adevăr, împotriva persoanelor din mediul privat care săvârșesc fapte cauzatoare de prejudicii poate fi angajată răspunderea civilă, de dreptul muncii sau altă formă de răspundere. Curtea constată, de asemenea, că pentru persoanele juridice din mediul privat desfășurarea în mod corect a relațiilor sociale de natură patrimonială și a activităților cu caracter economic constituie o premisă importantă a însăși existenței lor. Prin urmare, având în vedere pericolul considerabil al faptelor de delapidare prin raportare la importanța valorilor sociale ocrotite prin norma de incriminare, Curtea a conchis că utilizarea de către legiuitor a forței de constrângere a statului, prin mijloace de drept penal, în cazul săvârșirii faptelor de delapidare în condițiile art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 alin. (1) din Codul penal, este proporțională cu scopul urmărit, chiar și în condițiile în care alături de răspunderea penală pentru această infracțiune poate fi angajată și o altă formă de răspundere dintre cele anterior enumerate.

28. În ceea ce privește susținerea autorilor excepției, conform căreia dispozițiile art. 272 din Legea societăților nr. 31/1990 acoperă întreaga nevoie de incriminare a faptelor de delapidare în mediul privat, Curtea a constatat că norma penală la care se face referire are un obiect juridic special restrâns, subsumat celui al infracțiunii reglementate la art. 308 alin. (1) din Codul penal, constând în relațiile sociale din domeniul de activitate al societăților, precum și faptul că subiectul activ al infracțiunii prevăzute la art. 272 din Legea nr. 31/1990 are calitatea de fondator, administrator, director general, director, membru al consiliului de supraveghere sau director ori reprezentant legal al societății, neputând fi orice persoană care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 308 alin. (1) din Codul penal, respectiv orice persoană care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) din Codul penal ori în cadrul oricărei persoane juridice. Prin urmare, nu poate fi reținută suprapunerea obiectului de reglementare al art. 272 din Legea nr. 31/1990 cu cel al art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal.

29. Curtea constată, totodată, că prevederile art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, instanța de contencios constituțional pronunțând, în acest sens, numeroase decizii, dintre care, cu titlu exemplificativ, se rețin Decizia nr. 334 din 24 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 19 august 2016, Decizia nr. 245 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 30 iunie 2015, și Decizia nr. 342 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 3 iunie 2015, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Prin deciziile anterior referite, Curtea a statuat că normele procesual penale criticate dispun cu privire la imposibilitatea readministrării *ope legis* în cursul cercetării judecătorești a probelor administrate în cursul urmăririi penale, dar care nu au fost contestate. Curtea a reținut că autorul excepției a criticat aceste prevederi, deoarece probele în discuție nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. Din această perspectivă, legiuitorul a impus o singură condiție cu privire la soluția legislativă aleasă, respectiv absența unei manifestări univoce de voință a părții interesate sau a persoanei vătămate de a contesta probele administrate în cursul urmăririi penale. Faptul că instanța de judecată, nereadministrând probele în condițiile art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, va ține seama de ele la judecarea cauzei nu poate fi apreciat ca afectând dreptul la apărare ori dreptul la un proces echitabil al inculpatului, întrucât, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită de lege, fiind apreciate de organele judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză. Totodată, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a cristalizat ideea potrivit căreia utilizarea probelor obținute în faza instrucției penale nu contravine art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât dreptul la apărare a fost respectat (Hotărârea din 20 septembrie 1993, pronunțată în Cauza *Saidi împotriva Franței*, paragrafele 43 și 44, și Hotărârea din 13 octombrie 2005, pronunțată în Cauza *Bracci împotriva Italiei*, paragrafele 51 și 54). De aceea, utilizarea unei probe așa cum a fost administrată în faza de urmărire penală nu poate fi luată în considerare dacă acuzatul nu a avut posibilitatea, în niciun stadiu al procedurii anterioare, să o conteste. Prin urmare,

Curtea a reținut că nu se poate susține că prin dispozițiile legale criticate este încălcat dreptul la un proces echitabil, câtă vreme acuzatul, deși a avut posibilitatea, nu a contestat temeinicia acestor probe. A porni de la premisa administrării părtinoare a probelor, complinită de nepăsarea acuzatului, nu atrage neconstituționalitatea unui text, deoarece obiectul acțiunii penale constă în tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, în cadrul unui proces guvernat de principiul aflării adevărului. De altfel, soluționarea unei cauze penale în baza unei probe nereadministrate de instanța de judecată în fața acuzatului nu este incompatibilă în sine cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece, în procesul penal, cerința ca elementele de probă să fie produse întotdeauna în fața persoanei acuzate nu este absolută, putând exista situații particulare, de excepție, cu respectarea dreptului persoanei acuzate de a fi avut ocazia adecvată și suficientă de a contesta proba și de a solicita refacerea ei sau de a fi participat la administrarea probei (a se vedea *mutatis mutandis* Hotărârea din 27 martie 2014, pronunțată în Cauza *Matytsina împotriva Rusiei*, paragrafele 151—153).

30. Totodată, prin aceleași decizii, anterior citate, Curtea a constatat că, întrucât legalitatea și temeinicia sunt însușiri fundamentale ale oricărei probe, care, prin elementele de fapt conținute, servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei, contribuind la aflarea adevărului în procesul penal, s-ar putea pune în discuție afectarea dreptului la apărare ori a dreptului la un proces echitabil dacă, în pofida faptului că părțile sau persoana vătămată nu au avut posibilitatea contestării lor în fața unui judecător anterior cercetării judecătorești, probele nu sunt readministrate. Or, dimpotrivă, din perspectiva legalității administrării probelor, Curtea a statuat că aceste aspecte pot fi cenzurate, în acord cu art. 342 din Codul de procedură penală, în fața judecătorului de cameră preliminară, care, potrivit art. 346 alin. (4) din același cod, va exclude una, mai multe sau toate probele administrate în cursul urmăririi penale. Prin urmare, odată validată legalitatea lor în cadrul procedurii de cameră preliminară, este evident că în fața judecătorului de fond pot fi puse în discuție numai aspecte ce țin de temeinicie referitoare

la împrejurări de fapt ce reies din proba contestată și care, raportat la acuzația concretă pentru care a fost dispusă trimiterea în judecată, prezintă relevanță.

31. Analizând, prin deciziile mai sus menționate, conținutul normativ al dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că acestea dispun cu privire la nereadministrarea probelor necontestate și nicidecum cu privire la imposibilitatea contestării lor. Așa fiind, nimic nu oprește partea căreia probele avute în vedere îi sunt defavorabile să le conteste din perspectiva temeiniciei — în faza de judecată, imediat după citirea rechizitoriului, dar anterior audierii inculpatului — cerând, astfel, readministrarea/refacerea lor de către instanța de judecată în condiții de publicitate, nemijlocire și contradictorialitate. Terminologia utilizată de legiuitor are în vedere probele administrate în cursul urmăririi penale care nu au fost contestate. În acest sens, Curtea a reținut că, potrivit art. 374 alin. (5) din Codul de procedură penală, „președintele întreabă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe”, părțile și persoana vătămată având posibilitatea să conteste probele administrate și să propună administrarea de probe, indiferent dacă au fost administrate sau nu în faza de urmărire penală. În sfârșit, Curtea a observat că legiuitorul nu a exclus posibilitatea readministrării probelor administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți, întrucât, potrivit art. 374 alin. (8) din Codul de procedură penală, acestea pot fi administrate din oficiu de către instanță dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. Faptul că această posibilitate este atributul exclusiv al instanței de judecată nu este de natură a afecta în vreun fel dreptul la apărare ori dreptul la un proces echitabil, pentru că, potrivit art. 349 alin. (1) din Codul de procedură penală, „instanța de judecată soluționează cauza dedusă judecătii cu garantarea respectării drepturilor subiecților procesuali și asigurarea administrării probelor pentru lămurirea completă a împrejurărilor cauzei în scopul aflării adevărului cu respectarea deplină a legii”.

32. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluțiile deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Chebuțiu, Lăcrămioara Sofia Chebuțiu și Adrian Coriolan în Dosarul nr. 1.541/115/2015 al Tribunalului Arad — Secția penală și de Balogh István Zoltán în Dosarul nr. 1.366/833/2014 al Judecătoriei Salonta și constată că dispozițiile art. 308 alin. (1) raportat la art. 295 din Codul penal și ale art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția penală și Judecătoriei Salonta și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea normativelor de cheltuieli pentru activitățile organizate în cadrul zilelor distinșilor vizitatori pentru exercițiul multinațional SABER GUARDIAN-17, acțiune de protocol cu caracter deosebit, organizată de Ministerul Apărării Naționale în colaborare cu Comandamentul American din Europa în România, în perioada 11—22 iulie 2017**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă normativele de cheltuieli și devizul estimativ pentru activitățile organizate în cadrul zilelor distinșilor vizitatori pentru exercițiul multinațional SABER GUARDIAN-17 cu partenerii militari strategici, acțiune de protocol cu caracter deosebit, organizată de Ministerul Apărării Naționale în colaborare cu Comandamentul American din Europa, în România, în perioada 11—22 iulie 2017, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea cheltuielilor ce revin României pentru organizarea și desfășurarea activității prevăzute la art. 1, în sumă de 482.950 lei, se suportă din bugetul Ministerului Apărării Naționale aprobat pentru anul 2017, capitolul 60.01 „Apărare”, titlul II „Bunuri și servicii”.

Art. 3. — Prin derogare de la prevederile cap. I pct. 1 lit. a), cap. II pct. 2, pct. 5 lit. A b) și lit. C din Normele privind organizarea în țară a acțiunilor de protocol și a unor manifestări cu caracter cultural—științific, precum și cheltuielile ce se pot efectua în acest scop de către instituțiile publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 552/1991, cu modificările ulterioare, în scopul organizării și desfășurării activității prevăzute la art. 1 se aprobă:

a) invitarea în țară a unui număr de 600 de oficiali, personal de însoțire și personal auxiliar străin;

b) organizarea unei mese oficiale și asigurarea de tratații, conform normativelor de cheltuieli și devizului estimativ din anexă;

c) organizarea unei mese oficiale cu specific românesc pentru șefii de delegații, conform normativelor de cheltuieli și devizului estimativ din anexă.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Adrian Țuțuianu
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

NORMATIVE DE CHELTUIELI ȘI DEVIZUL ESTIMATIV
privind cheltuielile ce revin României pentru activitățile organizate în cadrul zilelor distinșilor vizitatori
pentru exercițiul multinațional SABER GUARDIAN-17 cu partenerii militari strategici în perioada 11—22 iulie 2017

A. Normativele de cheltuieli

a) normativ de cheltuieli pentru o masă oficială: 130,00 lei/persoană;

b) normativ de cheltuieli pentru asigurare tratații: 6,5 lei/persoană/zi.

B. Deviz estimativ

Nr. crt.	Tip acțiune/cheltuieli	Suma
1.	Cheltuieli pentru mese oficiale (icebreaker + masă cu specific românesc) și tratații zilnice: — O cină oficială (icebreaker) 700 persoane x 100,00 lei/persoană = 70.000,00 lei — O masă cu specific românesc pentru șefii de delegații străine și oficialitățile române 250 persoane x 130 lei/persoană = 32.500,00 lei — O masă pentru 750 de persoane în Centrul Național Întrunit Cincu 750 persoane x 36 lei/persoană = 27.000,00 lei — O masă pentru 750 de persoane în Fetești—Bordușani 750 persoane x 36 lei/persoană = 27.000,00 lei — Tratații — 4 zile x 180 persoane x 6,50 lei = 4.680,00 lei — Tratații — 2 zile (Cincu, Fetești—Bordușani, Mihail Kogălniceanu) 750 persoane x 6,50 lei x 2 zile = 9.750,00 lei — Tratații — 3 zile (Mihail Kogălniceanu) 150 persoane x 6,50 lei x 3 zile = 2.925,00 lei	173.855,00 lei
2.	Cheltuieli pentru transport intern	86.906,00 lei
3.	Cheltuieli cu facilitățile aeroportuare la Aeroportul Internațional „Henri Coandă”, Aeroportul Internațional Sibiu, Aeroportul Internațional Mihail Kogălniceanu Constanța	24.037,00 lei
4.	Cheltuieli cu materialele de pavoazare și reprezentare	182.440,00 lei
5.	Cheltuieli cu abonamentele de telefonie mobilă și convorbiri internaționale pentru Echipa precursorare USAREUR și grupul birou vizitatori (JV TF) organizat la București	1.480,00 lei
6.	Cheltuieli pentru materiale informative și promoționale, furnituri de birou și consumabile (mape, tipărituri, hârtie, cartușe imprimante).	14.232,00 lei
Total estimat		482.950,00 lei

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

